

Hồi 64

Hoàng Dục Sư chậm rãi theo chân hai tên giặc vào nơi sảnh đường, thấy chính giữa tòa đại sảnh có ba chiếc ghế bành bọc da cộp đẽ một hàng ngang, giữa trần nhà có treo một khuôn biển với bốn chữ đậm nét sơn vàng: "Thế Thiên Hành Đạo".

Hoàng Dục Sư cố ý hỏi:

- Ủa! Quý vị còn một vị thí chủ nữa sao ?

Trịnh Thiên Vân không khỏi tím mặt ngập ngừng đáp:

- Phải! Chúng tôi còn một Đào trại chủ nhưng mấy hôm trước đã nhuốm bệnh chết rồi.

Đào Hoa đảo chủ buột miệng cười khẩy một tiếng, rồi chẳng chút vị nể, cũng chẳng cần người ta chịu nhường hay không đặt đít ngồi ngay chiếc ghế bành da hổ ở giữa. Ngang nhiên tự toại, dưới mắt không coi ai vào đâu.

Bọn cướp đứng hầu trực chung quanh Trung Nghĩa đường đều tím mặt ồ lên.

Vì chiếc giao ỷ ở chánh giữa chỉ có một mình Đại Trại Chủ mới có quyền ngồi, nếu người ngoài ngồi vào chẳng khác nào như hàm ý truất ngôi Đại Trại Chủ vậy.

Bọn cướp lập tức hờm sẵn binh khí, mặt mặt nhìn nhau chờ đợi, nhưng Hoàng Dục Sư chẳng bận để mắt nhìn đến.

Đám tặc đạo biết chàng bản lĩnh cao cường nếu cùng chàng gây sự là rước lấy cái chết, tuy căm tức đến mười hai phần, cũng đành hăm hờ trơ mắt nhìn chàng chứ không dám xông ra.

Hoàng Dục Sư sau khi ngồi xuống ghế giữa thản nhiên ngẩng đầu hỏi hai gã trại chủ:

- Xin hai vị trại chủ cho biết, tấm biển Thế Thiên Hành Đạo treo trên Trung Nghĩa Đường của quý trại kia, là nghĩa gì ?

Trịnh Thiên Vân không ngờ Hoàng Dục Sư vừa mở miệng đã tìm chỗ bắt bẻ mình, ngẩn người giây phút mới đáp:

- Ô! Hoàng tiên sinh tài cao tám đẩu, chẳng lẽ cho đến bốn chữ tầm thường ấy cũng chẳng giải thích nổi sao ? "Thiên" là thiên hạ, "Đạo" là chính đạo, chúng tôi tuy chiếm đất xưng vương, lỗ chân làm giặc, cũng chẳng quên nể thiên hạ để hành chánh đạo đầy thôi!

Hoàng Dục Sư cười lên ha hả, tiếng cười sang sảng như giọng chuông đồng, bọn giặc không khỏi ngạc nhiên thất sắc.

Chàng cười như điên một hồi, mới lên tiếng:

- Thế thiên hạ hành chánh đạo, câu nói ấy đối với quý vị chẳng có chút xứng, cướp đoạt ngư dân, tàn hại bá tánh, cưỡng hiếp khuê nữ, đây gọi là chánh đạo chăng ? Hà hà! Tám biển treo nơi đây, chỉ tỏ làm như thêm danh tiếng đạo tặc, để Hoàng mỗ phá hủy nó cho rồi.

Dứt tiếng, Hoàng Dục Sư liền dùng chưởng lực "Phách Không", tay áo vừa phát ra liền "rắc! rắc!" vang lên, tám biển "Thế Thiên Hành Đạo" dày hơn mấy tấc bị luồng chưởng phong quét ngang tan biến thành từng mảnh vụn bay rào xuống đất.

Trịnh Thiên Vân, Võ Nguyên Khánh cả giận quát lớn một tiếng:

- Cuồng đồ vô lễ!

Rồi phân ra hai bên một tả một hữu, nhảy như hai mãnh hổ vồ mồi, binh khí trên tay cũng đồng thời hoa lên chém xả vào đối phương.

Trịnh Thiên Vân sử dụng đôi Thiết Điểm Vĩ kích, còn Võ Nguyên Khánh thì dùng đôi kiếm Thư Hùng, đôi kích của Trịnh Thiên Vân lao thẳng vào ngực họ Hoàng theo thế "Phan giang giác hải", song kiếm của Võ Nguyên Khánh lấp loáng treo lại như hai lưỡi kéo bén kẹp vào cần cổ của đối phương theo chiêu "Cuồng phong tảo diệt".

Hoàng Dục Sư ung dung chẳng chút vội vàng, mặc cho hai gã cướp chúa hùng hổ tấn công như sấm như sét, chàng vẫn ngồi yên như mọc rễ trên chiếc ghế bành không nhích động nửa bước, chờ cho mũi kích nhọn lều của Trịnh Thiên Vân gần chạm vào ngực, chàng mới lật tay hữu vung ra một chưởng từ phía dưới nhà xuyên lên trên lẹ như sét chớp, một tay đã chộp vào hai đầu kích của đối phương, gạt mạnh một cái, đoạn loi tay buông liền trở ra, tức thì hai ngọn kích bằng thép rắn ketch cộm gãy thành bốn đoạn.

Đồng thời tay trái của Hoàng Dục Sư cũng chẳng chịu để không, song kiếm Thư Hùng của Võ Nguyên Khánh chưa chém tới, Hoàng Dục Sư đã dùng Đản Chỉ Thần Công búng tay vào song kiếm của đối phương, một tiếng "cong" nhẹ ngân vang, ngọn kiếm nơi tay của Võ Nguyên Khánh không sao giữ được, sút khỏi bàn tay bay tuốt lên cao, lưỡi kiếm trên tay hữu, tiếp theo đây bị Hoàng Dục Sư phi chân đá trúng vào cánh chỏ cũng văng tuốt thanh kiếm lên trời.

Sau khi triệt mất binh khí của đối phương, Hoàng Dục Sư thuận chân dùng luôn "Tảo Diệt thời" tả một chân, hữu một cước, đã nện cho Trịnh, Võ hai người, mỗi tên một cước đánh "bộp!" văng xa hơn bảy tám thước.

Đào Hoa đảo chủ trước sau vẫn không rời khỏi chiếc ghế, vừa mới một chiêu dẫn mặt, đoạt binh khí của hai người còn đá họ nhào hót xa lơ.

Bọn cướp thấy vậy đều reo hò tỏ mở, cử động khí giới định đồ ào ra tấn công họ Hoàng

Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh liền lật mình nhảy phắt dậy gọi lớn:

- Khoan đã!

Đoạn Trịnh Thiên Vân cố dẫn nộ khí, quay lại nói với Hoàng Dục Sư:

- Hoàng tướng công, bản lĩnh của ngài quá ư cao cường chúng tôi nguyện ý tôn ngài làm bang chủ của chúng tôi.

Y còn định nói tiếp.

Hoàng Dục Sư đã phát tay ngắt lời:

- Bá láp! Ai thèm làm đầu xỏ của đám giặc cướp chúng bây, mau đem hai chục vạn lượng bạc ra nạp ngay, nếu thiếu một phân hào, ta cũng chẳng thèm đầu, và! hừ hừ! người trên toàn đảo của bọn ngươi cũng đừng mong sống sót.

Bọn cướp nghe Hoàng Dục Sư phách lối cuồng ngạo như thế, tên nào cũng nổi giận sôi gan, đồng thanh hét rền trời:

- Đại Vương để mấy ngàn anh em chúng tôi liều mạng với nó, dù nó ba đầu sáu tay, chúng tôi cũng bằm nó nát như tương mới nghe!

Trịnh Thiên Vân lớn tiếng quát:

- Chờ lệnh ta, đừng làm lêu!

Lại quay sang dùng giọng ôn tồn nói với họ Hoàng:

- Tôn giá muốn đến hai mươi vạn lượng, bốn trại cũng chẳng dám kỳ kèo, nhưng vì tiền lương kém khuyết, của dành của để cũng chỉ được bốn năm vạn lượng là cùng, hay là tướng công...

Hoàng Dục Sư cười nhạt bảo:

- Hay là thế nào? Bắt ta đợi vài bữa nữa phải không?

Trịnh Thiên Vân đáp:

- Không dám! Tại hạ chỉ xin Hoàng lão sư lưu lại chơi vài hôm, đợi chúng tôi kiếm đủ số tiền dâng lên...

Hoàng Dục Sư liền nói:

- Không được! Ta muốn đủ số hai mươi vạn lượng, hôm nay thiếu một phân nào cũng chẳng được.

Võ Nguyên Khánh không nhịn được nổi khùng lên nói:

- Đại ca, quân này chẳng thông tình lý, nói nhiều với nó làm gì, chúng ta quyết cùng liều chết lấy mạng đổi mạng với nó.

Hoàng Dục Sư cười nhạt nói:

- Hừ! Đồng chết với nhau phải không! Được lắm!

Chàng vẫn ngồi yên trên ghé, tay trái khẽ vung ra, "rắc! rắc! rắc!" mấy tiếng, luồng kinh lực Phách Không chưởng của Đào Hoa đảo chủ quả nhiên lợi hại, cây cột giữa nơi Trung Nghĩa đường này xây cất rất đơn giản, chỉ chống đỡ

bằng mấy cây cột to, tay trái Phách Không Chưởng vừa đánh ngã xong một cây, tay phải của Hoàng Dục Sư tiếp theo đẩy cũng khoát vung ra, tức thì lại "rắc rắc!" mấy tiếng, cây cột to phía bên hữu cũng theo đà tay gãy làm hai khúc.

Mái ngói Trung Nghĩa Đường mất đi sức chống lưng lay sập sập, ngói gạch chuyển mình kêu lên "lách tách!", cát bụi trên trần nhà lớp lớp rơi xuống như mưa.

Bọn cướp đâu còn lòng dạ nào ở lại, la hoảng lên chạy ủa ra khỏi Trung Nghĩa đường.

Hai tên đầu sỏ Trịnh, Võ cũng ôm đầu lúi như chuột.

Hoàng Dục Sư thấy bọn cướp thi nhau mạnh ai nấy lúi như chó ăn vụng bột, buông tiếng cười lên ha hả, "vù! vù!" thêm hai chưởng, bao nhiêu cây cột còn lại đều một lượt bị đánh gãy đôi cả, đoạn nhún thân hình như mũi tên xẹt xuyên ra ngoài hành lang.

Tiếp liền theo đẩy không đẩy nháy mắt cả tòa Trung Nghĩa đường sập ầm xuống mặt đất, biến thành một đồng ngói vụn.

Hoàng Dục Sư chỉ với bốn cái phát tay nhẹ nhàng như phủ bụi mà có thể đánh sập một tòa Trung Nghĩa Đường hùng vĩ, bọn cướp thấy vậy tên nào cũng khiếp đảm kinh tâm, lắc đầu le lưỡi ngậm khiếp phục sức mạnh như thần của kẻ địch.

Hoàng Dục Sư vừa đặt chân xuống đất, tức thì có một số tiểu đầu mục hung hăng nóng máu chẳng biết chết sống, vội xông tới vung đao chém liền.

Đào Hoa đảo chủ chỉ khẽ giơ tay chộp cứng bầu áo của họ thả tuốt lên cao, cả người lẫn khí giới bay thẳng lên trời, rớt vào đám người đang đứng, khiến bọn chúng dè lên nhau té lồm ngồm dưới đất, tiếp theo đẩy hai chân chàng thoăn thoắt, tay tả rồi đến tay hữu luân phiên nhau chộp người thả ném như dôi bánh, trong khoảng khắc đã liên tiếp ném ngã hơn mấy mươi tên, té đến bu đầu sứt trán rên la inh ỏi, hàng ngũ của bọn cướp vệt năm vệt ba, trật tự nhốn nháo cả lên.

Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh thấy Hoàng Dục Sư làm sập Trung Nghĩa đường của mình, lại còn xông vào đám bộ hạ, bắt thả quăng vùn vụt vào nhau như thả đạn, không khỏi ói mật trào gan, bèn quát lên:

- Bậy đâu, buông tên!

Nhưng lúc ấy bọn lâu la đang rối loạn dòn cụt lẩy nhau còn đâu nghe thấy lệnh của nhị vị trại chủ.

Trịnh Thiên Vân giận như điên vung đao chém luôn hai tên bộ hạ gần đấy và lớn tiếng quát:

- Buông tên! Đồ tôi!

Bọn lâu la mới sực tỉnh, rầm rộ giương cung lắp tên bắn chĩa vào người Hoàng Dục Sư, trong khoảng khắc đường tên giao nhau, khít rịt như bày châu chấu.

Hoàng Dục Sư thấy trận mưa tên bay đến liền rú lên một tiếng lãnh lút, thân hình bay vọt lên cao, nhãy bỏ vào đoàn người, quơ tay chộp lấy hai gã lâu la, dùng thân hình hai tên ấy làm tấm khiên đỡ tên.

Không mấy chốc mình mấy hai tên cướp nhãi vô phước kia ghim đầy những tên như con nhím xù lông.

Hoàng Dục Sư lại vút hai tên ấy, theo mừng cũ chộp hai tên khác.

Phương pháp đỡ tên bằng thịt sống ấy khiến ai cũng phải ruột gan đều ớn lạnh.

Đám giặc con ấy hết còn lòng nào bắn tên, hùa nhau chạy ra ngoài đại trại thoát thân.

Hoàng Dục Sư thấy lối đỡ tên bằng người sống có hiệu quả nhanh chóng, cất tiếng cười rùng rợn như tử thần hăng máu, bay mình đuổi theo, nhưng không thềm đuổi theo bọn giặc cỏ mà đuổi theo tên đầu xỏ Trịnh Thiên Vân.

Trịnh Thiên Vân thấy Hoàng Dục Sư đuổi tới nơi, hồn vía như thót ra cả bên ngoài, vội ngoặt người sang bên, hai tay vung ra một lượt tiếp theo đẩy gập người xuống, dậm chân mấy cái, tức thì "soạt soạt" những tiếng xé rít không khí vang lên liên tiếp, hơn hai ba mươi lần ánh sáng, lóng lánh nhỏ li ti như sợi tơ bạc, bay vút về phía họ Hoàng.

Thứ ám khí ấy gọi là "Bá biến phi hoàng đỉnh", một bộ môn ám khí mà Thôn Hải Trường Kinh Trịnh Thiên Vân nhờ đây trấn danh khắp giang hồ, dọc ngang miền Đông Hải bao năm nay.

Môn ám khí "Bá biến phi hoàng đỉnh" vốn một loại đỉnh đặc biệt chế biến nhỏ như sợi lông trâu, tất cả có năm bộ, phân ra nhét trong năm cái vòng thép bằng hình dẹp đeo trên cổ hai tay và hai chân, mỗi khi muốn sử dụng chỉ cần dùng thế "Dao tử phiêu thân" (Con diều trở mình) uốn lưng gập người xuống, hoặc giả một cái vỗ tay hay phi thân, chiếc vòng dẹp mặt ấy sẽ tự động bật ra sợi giây lò xo mắc ở bên trong, và những mũi phi đỉnh lập tức được bắn vọt ra ngoài, dày khít như đám mưa bụi bay thẳng vào người đối phương.

Trên những mũi phi đỉnh được tẩm trong loại thuốc cực độc, lợi hại khó lường, tuyệt kỹ phóng "Bá biến phi hoàng đỉnh" của Trịnh Thiên Vân từ xưa nay tung hoành trên khắp mặt biển Đông chưa hề thất bại bao giờ. Nhưng hôm nay y biết rõ bản lĩnh của Hoàng Dục Sư quá mức cao cường, độc đỉnh ám khí của y khó hại được Hoàng Dục Sư, chỉ mong cho chàng bận tay chống đỡ một chút để y có đủ thì giờ lẫn vào đám đông thoát thân.

Chẳng ngờ ý mưu chưa kịp thi hành thì sự việc đã xảy khác với lòng tính toán!

Phi hoàng đỉnh của y vừa bay ra Hoàng Dục Sư liền đoán được ý định của y ngay. Chàng dùng hai tay áo trái và phải, một phát một múa, hai tiếng "vù!", hai ngọn kinh phong vun vút bay ra đánh nát những mũi đỉnh ấy, thành một đám bụi bạc rơi lả tả xuống đất.

Tiếp theo đấy lẹ như chớp chàng xẹt ra trước thộp lấy cổ áo của Trịnh Thiên Vân.

Trịnh Thiên Vân vẫn cố gắng vùng vẫy.

Hoàng Dục Sư lại dùng ngón tay giữa chọt vào "khí du huyết" của y một cái.

Trịnh Thiên Vân đau quá hét lên một như bị chọc tiết mềm nhũn ra.

Hoàng Dục Sư mới ném y xuống đất và quát:

- Thằng giặc chó! Có hai mươi vạn hay là không ? Nếu không ta chặt đầu mi ra bây giờ ? Muốn mất thủ cấp hay là mất bạc tùy ý!